

Justitiedepartementet
Ju2024/00351
ju.remissvar@regeringskansliet.se
ju.L5@regeringskansliet.se

Yttrande över betänkandet *En effektivare Kontaktförbudslagstiftning – ett utökat skydd för utsatta personer (SOU 2024:13)*

Tingsrätten har gått igenom förslaget utifrån de utgångspunkter som tingsrätten har att beakta. Utredningens ställningstaganden framstår som väl övervägda och motiverade. Tingsrätten vill framföra de synpunkter som följer nedan. I övrigt har tingsrätten inte någon invändning mot utredningens förslag.

Beträffande förslaget till 1 a § i lagen (1988:688) om kontaktförbud bör ytterligare övervägas om det är lämpligt att i lag ange ett rekvisit kopplat till straffvärde. Som uppmärksammats i utredningen kan det inte sällan medföra tillämpningssvårigheter eftersom domstolar inte har någon skyldighet att ange straffvärde i domslut eller skäl. Ett bättre alternativ vore att ha motsvarande riktlinje beträffande straffvärde i förarbetsuttalandet. Gällande samma förslag till bestämmelse vill tingsrätten invända att det ur systematisk synpunkt är problematiskt att ha ett vidare närståendebegrepp för kontaktförbud än för t.ex. fridskränkningssbrotten (jfr s. 220f).

Det noteras att liknade förslag som nu lämnas beträffande 2 a § kontaktförbudslagen lämnats tidigare och att det då funnits betänkligheter med hänsyn till rätten till rörelsefrihet enligt Europakonventionen (se s. 70 ff). Utifrån de exempel som anges på s. 202 ff bedömer dock tingsrätten inskränkningen av rörelsefriheten som motiverad och godtagbar.

Förslaget till en möjlighet att avslå en begäran om sammanträde om det bedöms som uppenbart obehövligt är välkommet (19 § kontaktförbudslagen). Ett sådant behov finns. Särskilt i de fall det upprepat anhängiggörs ärenden av samma person i trakasserande syfte. I anslutning till detta bör enligt tingsrätten övervägas om det är nödvändigt att ha nämndemän i ärenden om kontaktförbud (jfr 18 §). Detta i synnerhet i de fall när ärendena avgörs på handlingarna men även annars. Kravet på nämndemän kan medföra en viss fördröjning i handläggningen av ärendetypen.

I de delar där utredningen, i enlighet med sina direktiv, lämnar förslag i strid mot sina ställningstaganden håller tingsrätten med utredningens överväganden. Det framstår som udda, och som utredningen konstaterar, omotiverat, med ett strängare minimistraff för barnfridsbrottet än för huvudbrottet (jfr s. 359 ff). Tingsrätten instämmer även i de starka skäl som

talar emot att höja maxstraffet för fridskränkingsbrotten som anges på s. 371 ff. De nu nämnda lagförslagen avstyrks därför.

Lennart Strinäs

I handläggningen har deltagit tf. lagmannen Lennart Strinäs och rådmannen Joakim Svensson (föredragande)